

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "M." [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w D.

przeciwko [...] "K." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 maja 2016 r., którym zasądzone na rzecz powoda kwotę 270 900 zł tytułem pozostałej części wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie „czy złożenie przez świadczącego oświadczenia o zastrzeżeniu zwrotu warunkujące w myśl art. 411 pkt 1 k.c. żądanie zwrotu nienależnego świadczenia w sytuacji, gdy świadczący wiedział, że nie był do niego zobowiązany, powinno w

każdym wypadku zostać złożone do chwili spełnienia świadczenia, czy też dopuszczalne jest złożenie takiego zastrzeżenia już po spełnieniu świadczenia, w szczególności w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, iż zubożony wiedział, iż świadczy bez tytułu prawnego oraz, że będzie domagał się zwrotu spełnionego świadczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Przedstawiona przez skarżącą argumentacja, oraz wynikające z niej wątpliwości, są pozbawione cech

zezwalających na uznanie ich za zagadnienie prawne istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu. Kwestia możliwości domagania się zwrotu świadczenia spełnionego pomimo braku zobowiązania, została uzależniona od zastrzeżenia zwrotu przez świadczącego, co nie budzi wątpliwości tak w procesie wykładni, jak i stosowania prawa w okolicznościach konkretnej sprawy. W odniesieniu do kondykcji objętej art. 411 pkt 1 k.c., przyjmowane jest powszechnie, że wynik wykładni językowej, celowościowej i systemowej prowadzi do tego samego wniosku. Nie ma zatem podstaw do uznania, że rozumienie tego przepisu w dalszym ciągu wymaga wykładni, której powinien dokonać Sąd Najwyższy. Wątpliwości skarżącej nie zawierają dostatecznych argumentów przemawiających za istnieniem potrzeby wyjaśnienia opisanego problemu. Nie zostały także sformułowane racje wskazujące na to, że oczekiwane wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W postępowaniu apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.